

са видатъ.“ Такова е мнѣнието на дѣда Либена; а това негово убѣждение и дяволътъ не би можалъ да му извади изъ главата.

Дошла по-младата дѣдова Либенова снаха, донесла едно четириуголно столче, накрила го съ червена липисканска кърпа, и гудила отгоре му грѣяната ракийка и мезенцето. Хаджи Генчо испилъ една чашка, и рѣкалъ :

— Азъ въ своятъ животъ не сжмъ пилъ такава хубава ракия ! Да ти кажа ли право, байо Либене ? — Азъ мисла, че тая ракия варатъ у вазе магиосниците — и сладка и приятна ! И Хаджи Генчо са ухилилъ така, щото едната му вѣжда са вдигнала нагоре, а другата — са отпуснала надолу.

— Тжй е, Хаджи, тжй е ! Азъ самичекъ вара ракията си, и за това мога да ти кажа въ очите, че тя е варена както трѣба. . . Когато дохождаха московците, то